

N:o 66.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, med förslag till förordning angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge; gifven Stockholms slott den 23 april 1897.

Under åberopande af bifogade utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för denna dag vill Kongl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att antaga närlagda förslag till förordning angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse väl bevågen.

OSCAR.

Claës Wersäll.

Förslag

till

Förordning angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge.

§ 1.

Alla i Norge inhemska fartyg och båtar, öppna eller däckade och af hvad slag och drägtighet som helst, skola, ehvad de der äro bygda eller naturaliserade, äfven i Sverige behandlas såsom inhemska och åtnjuta alla dermed förenade rättigheter samt må således, utan afseende derå om de ankomma eller afgå från eller till in- eller utländsk ort eller om de äro barlastade eller lastade med in- eller utländska varor, icke åläggas andra eller högre afgifter till kronan, städer eller särskilda inrättningar, än af inhemska fartyg och båtar skola utgöras.

Norska fartyg och båtar må ock inom svenskt område idka fraktfart med samma rätt och under enahanda vilkor, som för inhemska fartyg och båtar äro bestämda.

För tillgodonjutande af dessa och öfriga för varuskeppningen medgifna förmåner skola norska fartyg vara försedda med sådana handlingar, som till bestyrkande af deras nationalitet äro i Norge föreskrifna.

§ 2.

Mom. 1. Vid resa landvägen från Norge till Sverige vare det, med undantag för spelkort, hvilka äro underkastade så väl stämpelafgift som tull, samt bränvin och sprit jemte dermed beredda drycker äfvensom vin, för hvilka senare varor tull skall erläggas, medgifvet att af till införsel tillåtna, tull underkastade naturalster eller tillverkningar tullfritt medföra följande mindre partier, nemligen:

bröd 10 kg.,
 fläsk 10 kg.,
 garn, alla slag, tillsammans 5 kg.,
 kaffe och kaffesurrogat tillsammans 5 kg.,
 malt 10 kg.,
 risgryn 5 kg.,
 socker 5 kg.,
 spanmål, omalen, 40 kg.,
 ” malen, 25 kg.,
 tobak 1 kg.,
 väfnader, alla slag, tillsammans 15 meter, dock icke utöfver ett sammanlagdt värde af 25 kronor,
 öl 5 liter samt

andra varor till ett sammanräknadt värde af 20 kronor;

dock att för det fall, att resan sker öfver den del af gränsen, som är belägen mellan Djeknelidens tullstation i Vermland och Ljusnebäcken i Herjeådalen eller öfver gränsen mot Frostvikens socken i Jemtland och norr om denna belägna orter, ofvan stadgade myckenheter i fråga om nedannämnda varor sålunda ökas, att det skall vara den resande tillåtet att af dem tullfritt medföra följande partier, nemligen:

bröd 20 kg.,
 malt 40 kg.,
 socker 10 kg.,
 spanmål, omalen, 150 kg.,
 ” malen, 100 kg.,
 väfnader, alla slag, tillsammans 15 meter, dock icke utöfver ett värde af 40 kronor,
 öl 10 liter,

andra varor, rörande hvilka icke här ofvan i detta mom. särskildt stadgats, till ett sammanräknadt värde af 30 kronor.

För vara, som af resande medföres i större myckenhet, än ofvan stadgats, skall tull, enligt hvad eljest gäller, erläggas för hela den af varan införda kvantiteten.

Tullfrihet, hvarom i detta mom. sägs, gäller icke för varor, som i handelsafsigt införas vare sig för att i vanlig ordning försäljas eller för att utlemnas såsom ersättning för verkställt arbete, ej heller för varor, som af handlande eller för handlandes räkning införas, så vidt de äro af de slag, med hvilka han idkar handel.

Resande vare, om tulltjensteman eller tullbetjent sådant fordrar, skyldig att, jemte uppgift om yrke och hemvist, afemna en under edlig förpligtelse

afgifven skriftlig försäkran, att de varor, han medför, icke införas i handelsafsigt, på sätt ofvan förmäles. Införas varorna icke för resandes egen räkning, skall sådan försäkran afgifvas af den, för hvilkens räkning de införas. Underlåter någon aflemna dylik försäkran, skola varorna i vanlig ordning tullbehandlas.

Mom. 2. Om i gränstrakterna någon eger eller brukar egendom på båda sidor om gränsen, må utsäde, kreatur och redskap, som erfordras för egendomens skötsel, tullfritt föras öfver gränsen till Sverige.

Mom. 3. Varor, som af gränsbefolkningen för hushållsbehof föras från Sverige till Norge för att förädlas genom blekning, färgning, garfning, malning, spinning, väfning eller annan dylik bearbetning eller för reparation och som efter sådan förädling eller reparation återinföras, skola vid återinförseln vara fria från tullumgälder.

Mom. 4. Dragare och fordon, som uppenbarligen användas endast för transport af gods eller personer från Norge till Sverige, äro ej underkastade tullafgifter.

Mom. 5. Till förekommande af missbruk utaf de i mom. 2, 3 och 4 gjorda medgifvanden eger generaltullstyrelsen eller i särskildt fall tullmyndighet vid gränsen att meddela de närmare kontrollföreskrifter, som kunna anses erforderliga.

§ 3.

Varor, som öfver Svinesund eller Idefjorden öster om Svinesund föras från Norge till Sverige i färja, präm eller båt under fyra tons dräktighet eller om vintern öfver isen, skola, med hänsigt till tullväsendet, anses såsom vore de landvägen införda, såvida de icke antingen sjövägen transporterats till norska sidan af nämnda färjställe eller fjord och derifrån sedan öfverförts till svenska sidan eller ock blifvit till denna senare öfverförda för att derifrån omedelbart sändas sjövägen vidare.

Denna förordning skall träda i kraft den 13 nästkommande juli och der icke annorhunda stadgas, lända till efterrättelse till och med den 15 maj 1898.

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23 april
1897.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve DOUGLAS,
Statsråden: friherre ÅKERHJELM,
 WIKBLAD,
 GILLJAM,
 friherre RAPPE,
 CHRISTERSON,
 WERSÄLL,
 ANNESTEDT,
 VON KRUSENSTJERNA.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wersäll anförde i underdånighet:

Då, på sätt jag redan haft tillfälle att inför Eders Kongl. Maj:t anmäla, de förhandlingar, som i sammanhang med beslut om mellanrikslagens uppsägning blifvit inledda för utarbetande af förslag till nya bestämmelser om Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden, icke ledt till resultat, torde det nu tillåtas mig att, sedan jag i korthet redogjort för det sätt, hvarpå dessa förhållanden komma att gestalta sig efter den 12 nästkommande juli, med hvilken dag mellanrikslagen upphör att gälla, bringa under nådigt öfvervägande frågan om de anordningar, som med föranledande af den inträdda förändringen må böra vidtagas.

Handels- och sjöfartsförhållandena mellan Sverige och Norge äro med förbindande kraft för båda länderna ordnade genom mellanrikslagen. Under

den olika form, som betingas af unionsförhållandet mellan de båda länderna, fyller sålunda mellanrikslagen samma uppgift som i förhållandet mellan Sverige och flertalet öfriga länder de med dessa afslutade handels- och sjöfarts-traktater. Dessa innefatta såsom regel tillförsäkran om ömsesidig behandling såsom den mest gynnade nation. Skulle mellanrikslagens giltighetstid gå till ända, utan att några anordningar blifvit träffade för reglerande under den följande tiden af handels- och sjöfartsförhållandena mellan Sverige och Norge, komme de båda länderna att till hvarandra befinna sig i samma ställning som två länder, hvilka icke med hvarandra äro förbundna genom öfverenskommelse om ömsesidig behandling som den mest gynnade nation. Härigenom komme gifvetvis hvarterdera af de förenade rikena att sakna kontraktenslig säkerhet att icke i det andra blifva ogynnsammare behandladt än någon annan nation; hvilken behandling åter under sådana förhållanden skulle inträda, skall jag nu söka påvisa.

Hvad dervid först Norges ställning till Sverige angår, komme på grund deraf, att differentialtullsystemet är främmande för vår tullagstiftning, Norge efter mellanrikslagens upphörande icke att i tullhänseende på den svenska marknaden intaga en ogynnsammare ställning än de länder, som åtnjuta behandling såsom den mest gynnade nation.

Annorlunda gestaltar sig förhållandet i fråga om sjöfarten. Utgångspunkten för de bestämmelser, som för närvarande reglera främmande fartygs rätt till sjöfart på Sverige, bildas af det så kallade produktplakatet eller nådiga förordningen den 10 november 1724, hvilken vid äfventyr af fartygs och lasts konfiskation förbjöd främmande fartyg att hit till riket införa andra varor än sådana, som vore producerade i det land, till hvilket fartygen hörde, äfvensom af nådiga förklaringen den 28 februari 1726, enligt hvilken det är främmande fartyg förbudet att idka kustfart mellan svenska hamnar. Påföljden af konfiskation af fartyg och last är fortfarande bibehållen vid främmande fartygs kustfart mellan svenska hamnar, hvaremot ansvaret för öfverträdelse af förbudet att med främmande fartyg till riket införa andra än eget lands produkter blifvit genom nådiga kungörelserna den 20 oktober 1824 och den 19 oktober 1833 mildradt, så att detta ansvar, då varorna behörigen angifvas till förtullning, är bestämdt till erläggandet af dubbla tullafgifter, men i annat fall till det straff, som drabbar lurendrejeri eller tullförsvinnning. Med omförmälda mildring i straffbestämmelserna är 1724 års produktplakat fortfarande lagligen gällande, hvilket äfven är fallet med 1726 års förklaring. Men faktisk tillämpning eger numera produktplakatets förbud mot införsel med främmande fartyg af andra än eget lands produkter icke gent emot något land, som med Sverige eger i någon mån afsevärda sjöfartsförbindelser. Genom ett stort antal sjöfarts-traktater, afslutade från och med år 1826, hafva nem-

igen i detta afseende flertalet främmande länders fartyg blifvit likställda med svenska. Äfven från kustfartsförbudet hafva i några under senare tider afslutade sjöfartstraktater undantag medgifvits.

På grund af § 12 i mellanrikslagen af den 30 maj 1890 ega produktplakatets bestämmelser icke tillämplighet på norska fartyg. Enligt nämnda § skola nemligen alla i det ena riket inhemska fartyg och båtar, öppna eller däckade och af hvad slag och drägtighet som helst, ehvad de der äro bygda eller naturaliserade, äfven i det andra behandlas såsom inhemska och åtnjuta alla dermed förenade rättigheter samt således, utan afseende om de ankomma eller afgå från eller till in- eller utländsk ort eller om de äro barlastade eller lastade med in- eller utländska varor, icke åläggas andra eller högre afgifter till kronan, städer eller särskilda inrättningar, än af inhemska fartyg och båtar skola utgöras. Då det vidare i andra momentet af samma § heter, att det ena rikets fartyg och båtar ock må inom det andra rikets område idka fraktfart med samma rätt och under enahanda vilkor, som för inhemska fartyg och båtar äro bestämda, följer häraf äfven, att norska fartyg icke allenast äro fritagna från kustfartsförbudet, utan derutöfver åtnjuta den andra främmande länders fartyg icke tillkommande rätten att inom Sveriges område idka fart å insjöar, floder och kanaler.

Om mellanrikslagen skulle upphöra, utan att nya särskilda bestämmelser trädt i stället, skulle det sålunda blifva norska fartyg förbjudet att idka varuförsel på Sverige med andra än inhemska produkter, hvarjemte norska fartyg vid lagens upphörande komme i mistning af rätten att idka fraktfart inom svenskt område.

Hvad derefter angår de afgifter, som drabba sjöfarten, framgår af nyss omförmälda stadgande i mellanrikslagens § 12, att norska fartyg icke i Sverige må åläggas andra eller högre afgifter till kronan, städer eller särskilda inrättningar, än af inhemska fartyg och båtar skola utgöras. De afgifter, om hvilka här kan vara fråga, äro lastpenningar, lotspenningar, fyr- och båkaafgifter, tonafgifter till sjömanshusen äfvensom hamnafgifter och andra afgifter till kommuner. Af dessa afgifter utgå jemlikt § 4 i tulltaxeunderrättelserna *lastpenningarne* med lika belopp af norska och andra främmande fartyg som af svenska. Enahanda är förhållandet med ej mindre *fyr- och båkaafgiften*, i afseende å hvars erläggande och beloppet deraf numera enligt §§ 44 och 49 i gällande förordning angående lotsverket ingen olikhet eger rum mellan svenska och utländska fartyg, än äfven *tonafgiften till sjömanshusen*, hvilken, enligt hvad i § 34 af reglementet för sjömanshusen i riket uttryckligen stadgas, utgår med lika belopp för norskt som för svenskt fartyg. Norska fartygs likställighet med svenska i fråga om utgörande af nu omförmälda tre slag af afgifter komme sålunda icke att rubbas genom mellanrikslagens upphörande.

Vidkommande deremot *lotspenningarne* meddelas i nådiga kungörelsen den 27 november 1896 angående ändrad lydelse af § 1 samt upphäfvande af § 29 i förordningen angående lotsverket den 15 februari 1881, så väl i afseende å befrielse från skyldigheten att anlita kronolots som rörande lotspenningars erläggande, vissa bestämmelser, gällande svenskt fartyg och sådant utländskt fartyg, som traktatsenligt skall i afseende på skyldighet att anlita kronolots vara med svenskt fartyg likställt. Ehuru sådan likställighet icke uttryckligen omnämnes vare sig i mellanrikslagen eller i gällande traktater, lärersamma få anses inbegripen i den nationela behandling, som enligt nämnda lag och traktater tillkommer norska och andra främmande fartyg, och följaktligen för norska fartyg bortfalla med mellanrikslagens upphörande. Hvad slutligen beträffar *hamnavgifter och andra avgifter till kommuner*, grundar sig norska fartygs likställighet med svenska i fråga om dessa avgifter uteslutande på mellanrikslagens bestämmelser, och den lagstadgade likställigheten skulle sålunda komma att upphöra med denna lag, ehuru väl, då taxorna för sagda avgifter fastställas af Eders Kongl. Maj:t, ett eventuellt beslut af någon kommun om olikhet i avgifter för svenska och för norska fartyg icke kunde vinna tillämpning utan Eders Kongl. Maj:ts medgifvande.

I det föregående är redogjort för den förändrade ställning, Norges handel och sjöfart på Sverige skulle komma att intaga, för den händelse mellanrikslagen bortföle, utan att i någon mån ersättas af andra bestämmelser. Beträffande åter den ställning, som den svenska handeln och sjöfarten under enahanda förutsättning skulle komma att intaga i Norge, varder förhållandet delvis ett annat. Enligt den norska tulltaxan behandlas för närvarande, lika som enligt den svenska, alla varor oberoende af deras ursprung i tullhänseende lika, och den svenska handeln komme sålunda äfven efter mellanrikslagens upphörande faktiskt att åtnjuta behandling såsom den mest gynnade nations. Då de norska författningarne ej heller känna till någon olikhet i skeppsavgifter af det ena eller andra slaget för olika nationers fartyg, lika litet som något förbud för ett lands fartyg att till Norge införa andra varor än sådana, som producerats i eget land, komme sålunda svenska fartyg att i dessa afseenden blifva likställda med norska. I fråga slutligen om rätt till kustfart och inrikes sjöfart är genom lagen af den 17 juni 1869 främmande fartyg i allmänhet och utan vilkor af reciprocitet medgifvet att lika med inhemska föra varor, intagna på en inländsk ort, till annan plats i landet, derest ej Konungen förordnar, att någon viss främmande nations fartyg ej må begagna sig af denna tillåtelse. Äfven efter mellanrikslagens upphörande komme sålunda med nu i Norge gällande lagstiftning Sverige att för sin handel och sjöfart på Norge i alla afseenden åtnjuta behandling som den mest gynnade nation.

Den ordning för handels- och sjöfartsförhållandena mellan Sverige och Norge, som är grundad i den ännu gällande mellanrikslagen, innefattar till sina allmännaste drag, jemte behandling såsom den mest gynnade nation, ömsesidig tullfrihet för hvaradera landets naturalster och tillverkningar samt vissa lättnader för gränstrafiken. Genom nämnda lags upphörande komme det för den hittillsvarande mellanrikslagstiftningen särskildt kännetecknande eller det, hvarigenom densamma väsentligen skiljer sig från våra handels- och sjöfartsaftal med andra länder, nemligen den ömsesidiga tullfriheten för vissa varor, att bortfalla. Skulle dertill efter mellanrikslagens upphörande de båda ländernas ömsesidiga behandling ej blifva lika med den mest gynnade nations, komme de till hvarandra i sämre ställning än till hvarje annat folk, med hvilket de faktiskt hafva handelsförbindelse. Att åtgärder böra vidtagas till förebyggande häraf, synes uppenbart. Förhandlingar hatva derföre varit inledda med norska regeringen om upprättande af förslag till en författning af samma ömsesidigt förbindande kraft som mellanrikslagen, enligt hvilken författning de båda länderna skulle tillerkänna hvarandra behandling såsom den mest gynnade nation i fråga om handel och sjöfart äfvensom erforderliga lättnader beredas gränstrafiken. Dessa förhandlingar hafva emellertid icke ännu ledt till resultat af anledning, att fråga i Norge blifvit väckt om införande af differentialtullsystemet och att, då denna fråga ej ännu hunnit genomgå förberedande behandling, det ansetts mindre lämpligt att för närvarande binda sin handlingsfrihet genom ett aftal med Sverige om behandling såsom den mest gynnade nation.

Den omständighet, att en ömsesidigt förpligtande öfverenskommelse i ämnet sålunda icke kunnat komma till stånd, synes dock icke innebära giltig anledning att icke medgifva Norge behandling som den mest gynnade nation. När mellanrikslagen gått till ända, skulle, med nu gällande bestämmelser, Sverige fortfarande komma att i Norge åtnjuta behandling såsom den mest gynnade nation, men Norges sjöfart deremot att i Sverige vidkännas en högst väsentlig inskränkning i sina hittillsvarande förmåner. Anledning att försätta den norska sjöfarten på Sverige i en sådan undantagsställning, vida ofördelaktigare än den, som åtnjutes af andra länders sjöfart här i riket, lär icke förefinnas, och jag har derföre trott, att, oaktadt öfverenskommelse om ömsesidig behandling som den mest gynnade nation icke kunnat komma till stånd, förhållandet genom en af Norges samtycke oberoende lag borde ordnas sålunda, att sådan behandling komme Norges handel och sjöfart här i riket till godo. Tydligt är emellertid, att en dylik lag icke bör ega gällande kraft längre, än motsvarande förmån tillkommer svensk handel och sjöfart i Norge. Då likväl lagens giltighet svårligen kan till sitt fortbestånd göras beroende af inträffandet eller uteblifvandet af en norsk lagstiftningsåtgärd, synes vilkoret af reciprocitet ej böra i sjelfva

lagen upptagas. Lämpligare torde vara, att lagen antages att gälla till och med någon dag vid slutet af nästkommande års riksdag, exempelvis den 15 maj eller den tidigare dag, då nytt beslut blifvit af Riksdagen fattadt. Dermed vinnes ock möjlighet att få denna lag, som ju till följd af sin beskaffenhet bör vara gemensam, bragt till stånd såsom sådan, om de i Norge nu pågående utredningar då hunnit föras till slut.

Ledd af de åsikter, jag sålunda uttalat, har jag låtit upprätta ett förslag till förordning i ämnet. Detta förslag, som äfven upptager de bestämmelser rörande gränstrafiken mellan de förenade rikena, hvilka ansetts erforderliga, sedan de i mellanrikslagen för närvarande innefattade bestämmelserna i ämnet trädt ur kraft, är af följande lydelse.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst omförmälda författningsförslag, hvilket finnes detta protokoll under litt. — bilagdt, yttrade departementschefen vidare:

Beträffande de särskilda §§ i det nu upplästa lagförslaget anhåller jag att få anföra följande.

§ 1. Denna § är af samma innehåll som § 12 i mellanrikslagen af den 30 maj 1890, allenast med de ändringar, som påkallas deraf, att förstnämnda § blott afser att reglera norska fartygs rättigheter i Sverige. De norska fartygen bibehållas derigenom vid den likställighet med de svenska, som nu är dem förunnad, och således äfven vid rätten att å insjöar, floder och kanaler inom riket idka fraktfart, en rätt, hvilken, såsom förut blifvit framhållet, icke tillkommer någon annan främmande nations fartyg. Då emellertid svenska fartyg i Norge åtnjuta motsvarande förmån och denna i öfrigt icke kan sägas vara af någon större betydelse, har jag ansett skäl saknas att föreslå rubbning i det hittills bestående förhållandet i detta afseende.

§ 2. Då två länder äro med landgräns förenade med hvarandra, är det, åtminstone så vidt gränsen går genom någorlunda befolkade trakter, vanligt, att särskilda bestämmelser meddelas rörande gränstrafiken i syfte att bereda befolkningen i gränsdistrikten den lättnad i samfärdseln öfver gränsen, som med bevarande af nödig kontroll i tullhänseende må vara förenlig. Till lättnader af sådant slag hör den i § 4 af gällande mellanrikslag medgifna rättighet att tullfritt öfver gränsen i mindre quantiteter föra vissa eljest tullpliktiga artiklar. Behovvet af denna lättnad kommer naturligtvis äfven framgent att göra sig gällande, med afseende hvarå i mom. 1 af förevarande § upptagits bestämmelser motsvarande de i mellanrikslagens § 4 innefattade, dock med iakttagande, att varuquantiteterna i allmänhet sänkts till de belopp, som upptagits i det inför Eders Kongl. Maj:t den 12 sistlidne februari anmälda, af svenska och norska ombud vid sammanträde å Holmenkollen vid Christiania den 2 oktober 1896 upprättade förslag till mellanriks-

lag. Enär emellertid, enligt hvad jag inhemtat, de i sistnämnda förslag upptagna maximiqvantiteterna för fläsk och spanmål, nemligen 5 kilogram för det förstnämnda varuslaget samt 25 kilogram för omalen och 15 kilogram för malen spanmål, i gränssorterna ansetts otillräckliga, har jag ansett samma kvantiteter utan betänklighet kunna något höjas, nemligen till 10 kilogram för fläsk samt till 40 kilogram för omalen och 25 kilogram för malen spanmål.

Vissa gränssorter på den svenska sidan äro så aflägsat belägna från stad eller annan handelsplats inom riket, att de för sin tillförsel af allehanda förnödenheter äro företrädesvis hänvisade till Norge, der de ock måste söka afsettningsorten för sina produkter. Detta är särskildt förhållandet med gränstrakterna inom nordligaste delen af Vermland, inom Dalarne och Herjeådalen samt inom nordligaste delen af Jemtland och vidare norrut.. För dessa trakter måste den föreslagna sänkningen af de till tullfri införsel medgifna varuqvantiteterna komma att medföra kännbar olägenhet. Vid sådant förhållande och då besvärligheten af kommunikationerna på den svenska sidan torde utgöra tillräcklig garanti mot missbruk i handelsändamål af en något rymligare tilltagen införselrätt, hafva de i mellanrikslagens § 4 stadgade varuqvantiteterna synts mig böra bibehållas såsom undantagsvis gällande för nyssnämnda landsdelar. Derved hafva likväl, enligt nyssnämnda komiterades förslag, artiklarna bränvin och sprit och dermed beredda drycker samt vin äfvensom den numera tullfria artikeln salt uteslutits, hvarjemte den till tullfri införsel medgifna kvantiteten socker höjts från 8 kilogram till den med gällande decimalsystem mera öfverensstämmande siffran 10 kilogram.

Sista stycket i förevarande mom. öfverensstämmer till innehållet med sista stycket i mellanrikslagens § 4 med den skilnad, att den uti ifrågavarande lagrum omförmälda skriftliga försäkran föreslagits skola, på sätt af nyss omförmälda komiterade blifvit hemställt, afgifvas under edlig förpligtelse.

Bestämmelserna i mom. 2, 3, 4 och 5 i § 2 af författningsförslaget sakna motsvarighet i mellanrikslagen, och dylika bestämmelser hafva ej heller varit af behofvet påkallade, så länge ömsesidig tullfrihet för hvarterda landets produkter och tillverkningar varit medgifven. Enligt upplysningar inhemtade från med ortförhållandena förtrogna personer skulle flerstädes i gränstrakterna ganska kännbara rubbningar uppstå i det dagliga livvets förhållanden, derest icke den i sagda momenter omförmälda samfärdsel med Norge obehindradt tillåtes. Genom stadgandet i mom. 5, enligt hvilket vederbörande tullmyndighet eger meddela erforderliga kontrollföreskrifter, lærer faran för missbruk vara förebygd.

§ 3 i författningsförslaget är af enahanda innehåll med § 6 i mellan-

rikslagen, allenast med den ändring, som påkallas deraf, att nu endast afses att reglera förhållandena vid varuförsel från Norge till Sverige.

Sedau generaltullstyrelsen genom nådig remiss erhållit befallning att afgifva underdånigt utlåtande öfver omförmälda författningsförslag, har styrelsen den 22 i denna månad sådant utlåtande afgifvit och deruti anført, att med afseende å den korta tid, den föreslagna förordningen vore afsedd att gälla, syntes i detta sammanhang något styrelsens yttrande icke kunna anses påkalladt i fråga om, huruvida omständigheterna kunde för framtiden böra föranleda ändring i nu gällande bestämmelser angående norska fartygs behandling i svenska hamnar, med hvilka bestämmelser förslaget § 1 i alla delar öfverensstämde; och hade styrelsen i öfrigt icke något att erinra vid föreskrifterna i det remitterade förslaget.

Åberopande hvad jag nu anført, hemställer jag i underdånighet, att Eders Kongl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen att antaga det af mig nu anmälda förslag till förordning angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge.

Hvad föredragande departementschefen sålunda tillstyrkt, deruti statsrådets öfriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle nådig proposition till Riksdagen aflåtas af den lydelse, bilagan litt. — vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo:

Hugo Malm.